

Danchertsen Libran 712

En rar, dydig, og bedaget Matrones

Korte Lebnets Bestribelse,

Sørgelig frembragt,

Da

Den i Livet, Edle og Belfornemme

(i Døden Salige)

Mad. Giertrud Danchertsen

neè de von der Lippe,

Som omskiftet Tiiden med Ewigheden den 21de Martii 1768

i sit Alders 85de Aar,

Hendes efterlatte Jordiske Deel

Blev med anseelig Sørge-Comitat i Bergens Dom Kirke den 29 ejusk.

Til sit Hvile-Stød gelejdet.

af

Tvende Dnh - Sørgende

Peter Mathias og Danchert Danchertsen.

Imprimatur

Fridrich Arentz.

B E R G E R,

Trykt hos Kongl. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Koberg.

022240 996

114568

Der Martyr-Ugen nærmet sig,
Da hvar man kunde ligge Elig,
Som Martyr-Manden priset
Udi sin gaudire Xoves Tid,
Og deved fra sig syndig Tid,
Og verdslig Sorg bortviljet.

Hun først fik Verdens Lys at see
Der man frev Serten Hundrede
Tre Aar og Fjirfjindis Tiive
Skjærsummers Maanedes trettend' Dag, (a)
Da var det Himlens Velbehag
Elig Gave Dem at give.

Der som Forældre med al Fryd
Modtog, og til den ægte Dyd
Lod Hende strax oplære,
At Hun som Plante i Guds Huns
Kund' grønnes, og et skinnend' Lys,
I Herrens Forgaard være.

X 2

Det

(a) God til Verden den 13 Junii 1683.

Det sølledes, i Ungdoms Aar
Hun krar en kiærlig Mage faar,
Som Bergens Bye har givet
Udi sin Tid, og Greenene,
Som mange er, man nu kan see
Af denne Stamme spiret.

Ja nogle ret fornøyet er,
Da Lykkens blide Ansigt leer
Ad dem, paa alle Deyr:
De andre og tilfulde veed,
At Glds-Frygt og saa Nøysomhed,
Stors' Binding er at eye:

Bi To dermed i Sorgen gaer,
Som unge Ymper ogsaa staar,
Alvorlig at beskue
Det rare Stov ved dennes Grav,
Os Guld til Stamme-Moder gav,
Ey uden Andogts Lue.

Iblandt de ret Sagtmodige,
Hun her i Verden vandrede;
Ey Velstands gode Dage,
Sav Hende Stolthed udi Sind,
Ja Velstand, som salt ofte ind,
Lod Hun sig og behage.

Med Dyrhed saae Hun Næstens Nød,
Hun deelede ud til mange Brod,
Forglemte ikke Siine,
Saa ofte De til Hende gik,
Blant andet Godt de Altid fik
En blid og kiærlig Mine;

Naar Syttend' Hundrede og Toer
Da Han med andre misted Doer
Bed Gldens saele Luc,
Som Huus og Belfard tog til Briten
Da kysset Hun Gldes Breddes Riis:
Fornøyt kund' bestue,

At Herren baade gav og tog,
Thi just der Branden alt bortdrog,
Gav Himlen første Gave
Af Egte-Stands Belsignelse,
Der dempet Sorgens bitre Dee,
Eaa veed Gld det at Lave;

Formceresse Hun siden saae,
Af egne Boder ikke saae;
Men Tolv, der stod for Duet,
Hvoraf kun Fem tilbage er,
Som ved en Moder rar og kjær
Til Enden sig fornøyet;

I Tredie Veed Hun saae sin Væ,
Nu var Hun alt af Dage mæt,
Et større Syn forrented,
Naar Hun fra denne Bochim's Dal,
Til Himlens Fryd og Englers Tal
Fra Verden blev borthentet.

Der man skrev Syttend' Hundrede
Et Ences og Fjere Dødsens Lee
Hun i sit Huus maae skue,
Der borttog Hendes Egte-Ben: (b)
Bedrovet lad Hun da igten
Som eenlig Turtel-Due.

Dog ikke manglede den Trost,
Som rigeligen hie udost,
I rette Enkers Hjerter
Udov den store Trostens Guld,
Der kraftig veed, at drive ud
Af Hjerter Sorgens Smertes.

Hun, som een prøvet Staal paa nye, (c)
Fornam dem møcke Sørge = Snye,
Saa manges Dyne vasse;
Hvad Under? Om Hun ogsaa grad,
Den Tid Strandsaadens Verlighed
Blev atter lagt i Aske.

Men Herren halsp og af den Nød,
Hun manglet ikke daglig Brød
Til Livets sidste Ende;
For Hende var det gandske nok
Ja og kan efterladte Flok
For sig Guds Fornym Kiende.

Just i de Dage, da man saae,
Vor Kirke = Engler at fremgaae,
Med fryde = fulde Munde,
At viise Ham, som Korlet bar,
Som vores Engdom vaa sig år,
For os at giøre sunde.

Som svedet haver blodig Svøb,
Som villig gik til Reiter = Stad,
Som for os alle Dødde.
Da fik Hun den suidkonne Trost,
Da blev den dyre Staal forlost
Fra al sin Sorg og Mødes.

Da blev Hun Syg, Da døde Hun,
Da gif Hun Hjem til sin Patron,
Hos Siale - Dennen lever,
Da fik Hun Vaade - reimen sat,
Da blev paa Hende Kronen sat,
I glæden Hun nu spædet.

Toe Dage endnu stant til Rest,
Da have vi Langfredags Fæst,
Den store 2 og i Aaret,
Der lang og hurt for hannem var,
Som vores Plager følet har,
Ja blev til Døden Saaret.

Og efter Død blev lagt i Grav,
Hvor ved et saligt Haab han gav,
At Kroppen af de Døde
Ey borde er, om den, som Lev
Forvisner, og som raaden Støb
Skal blive Orme - Føde.

Nu skal det Døde Legeme
Blant andre vel henføvede
Hen til sit Cove - Kammer;
Thi Gravens Fælhed borde er
Ved Ham, som Alting hellig er,
Og Kæller fra al Jammer,

Det bliide Foraar os nu spaar,
At Vi med aller første faar,
Den angennemme Sommer,
Da Urter, Græs, som ligger dødt,
I Jorden hastig blier fremstødt,
Til Lve igien kommer.

Her kan vi see et Billede,
Paa Legemets Opstandelse,
Det Haab os Skriften giver,
At den forraadne Løde Krop
Til Hertilighed skal vakkes op,
Og ret forklaret bliver.

Vor Paaste = Kæst, som stunder til,
Den vakkne Trost os give vil
For Døende og Løde,
Da vi kan ham opstandet see,
Som iblant de Hensøvede
Er bleven Første = Grode.

Vor Løser! Stik dig iltun vel
Saa skal du baade Krop og Siæl
Paa Samlings Dagen stue,
At have kast sin Synde = Dragt
Og sinne i en større Pragt
Med Himmel = Glans og Lue.

